

STREET CARE

Årgang 5 - nr. 1 - Sommer 2026

FORDI VORES
VENNER ER NOGET
GANSKE SÆRLIGT

Velkommen

Allan Frederiksen, daglig leder

Det er en glæde, at Street Care kan udgive sit femte nyhedsblad. Vi er også taknemlige for at vi har indledt et nyt samarbejde med Matti Jørgensen, der var ansat hos Street Care gennem en toårig periode fra 2023-2025.

Matti og firmaet 'Skyfrit Media' vil i samarbejde med Street Care producere 14 spændende podcast episoder, hvor vi vil høre mennesker dele deres historier om livet på gaden med hjemløshed og rusmidler, mm. Se bagsiden for yderligere info om podcasten.

På side 4-6 kan du læse Lisas historie om hendes rodløse gadeliv. På side 8-9 fortæller Mie om nogle oplevelser, der fik hende helt ud af kurs.

Jeg håber, at du vil læse med og ikke mindst overveje om du vil støtte Street Cares arbejde? Street Care har i høj grad brug for støtte fra private givere for at kunne fortsætte arbejdet.
Velkommen til at læse med!

Nyhedsblad

Ansvarlig redaktør: Allan Frederiksen
Trykkeri: Hellbrandt A/S - Hvidovre
Oplag: 600

Forside foto: Frivillige medarbejdere
Billeder må ikke gengives andetsteds uden forudgående aftale.

Udgiver

S/I Street Care
Drejervej 13-21
2400 København NV.

Daglig leder: Allan Frederiksen
Tlf: 31 14 21 00
E-mail: af@streetcare.dk
www.streetcare.dk
CVR: 41634642

Støt Street Care

Konto.: 3409 - 13091528
MobilePay: 50 9000
Fast støttemedlem, side 11

Donation from abroad:
IBAN: DK0930000013091528
SWIFT: DABADKKK

Bestyrelsen

Helle Monrad Andersen, formand
Miriam Sloth, næstformand
Morten Kjær Egebjerg
Peter Mikkelsen

Læs vores årsberetning

STREET CARE
FORDI VORES VENNER ER
NOGET GANSKE SÆRLIGT

Street
Care

FØLG OS PÅ:

DET RÅ GADELIV

Af Allan Frederiksen

Jeg husker tydeligt min første tanke, da jeg blev spurgt om at involvere mig i socialt arbejde blandt hjemløse og stofbrugere på Vesterbro. Jeg tænkte straks: Er det ikke farligt og går alle ikke rundt med en kniv?

Jeg har i dag været involveret i socialt arbejde gennem 14 år, og har aldrig oplevet, at det var farligt at invitere socialt udsatte, deriblandt stofbrugere indenfor til ostemadder og andagt i værestedet eller møde socialt udsatte på gaden. Det betyder dog ikke, at der ikke har været udfordrende episoder undervejs. Min første oplevelse med det rå gadeliv skete egentlig langt tidligere, da jeg en sen aften i 1999 kom gående gennem Istedgade og mødte en kvinde på en trappesten. Hun sad dér og "råbte" om hjælp, men jeg kunne nærmeste ikke høre hende, da hun var meget hæs. Jeg satte mig dog ved siden af hende og blev vidne til en OD'er (overdosis). Jeg ringede lidt efter 112 og overlod hende senere til ambulancefolkene. Hvorvidt hun overlevede ved jeg faktisk ikke?

Jeg var nogle år senere (i en kort periode) i praktik hos Kontaktcenter Klippen på Vesterbro. Men det var først i 2012 at jeg blev involveret som daglig leder og i 2020 at jeg fik mulighed for at stifte Street Care.

Når jeg tænker tilbage på mine oplevelser, har jeg nok været vidne til en del. Jeg husker specifikt en eftermiddag på Christianshavns Torv, hvor tre voksne mænd var oppe at toppes med en yngre spinkel gut. Den ene mand stod med et stort tykt støtteben i hånden, men han overgav sig lidt efter. En anden mand endte med at få et spark i ryggen og lå lidt efter helt stille med et stort grimt hul i hovedet.

Jeg har overværet voksne kvinder slås og rive hinanden i håret. Jeg har set vodka og gasflasker komme flyvende gennem luften - hvor man skulle passe lidt ekstra på sig selv. Jeg har oplevet at blive truet med en knytnæve, mens jeg blev holdt i nakken af en ret så påvirket mand. Derudover har jeg og medarbejdere oplevet at blive overfuset og jeg har måtte stille mig mellem personer der var voldelige eller ønskede at starte en slåskamp. Det er nærmest altid sket med stor bæven. Jeg har også oplevet voldsomme skænderier og påtrængende personer, som man skulle vogte sig for. Vi har da også undervejs måtte forlade pladser, da det blev for udfordrende eller farligt for os at blive dér.

At leve på og bruge gaden kan af og til være voldsomt. Der er da også tidligere blevet skrevet artikler om udfordringerne på f.eks. Klostertorvet i Aarhus og om Christianshavns Torv, Anker Jørgensens Plads og Sundholm i København.

Men det man ikke hører så meget om, er det gode sammenhold og fællesskab, man også finder på pladserne. Pladserne fungerer ofte også som en slags social-kontor for dem, der ikke kan finde rundt i det danske system. Systemet synes nemlig ikke altid at være på den sårbare og udsattes side. Det viser forskning på området.

I dette blad har vi et særskilt fokus på en frivillig medarbejders oplevelser med det at blive hjemløs og leve et rodløst gadeliv i København. Undertegnede har kendt Lisa Berthelsen gennem mange år — både fra tiden, hvor jeg ofte mødte hende med en øl i hånden på gaden, men også sideløbende med at hun fik ændret sin situation. Vi deler også historien fra en medarbejder, der pludselig oplevede at stå uden tag over hovedet og således skulle prøve at overleve den sværeste tid i hendes liv.

FRA GADEN TIL ET HELT NYT LIV

Af Allan Frederiksen

Gennem ca. 10 år levede Lisa Berthelsen, det jeg vil kalde et rodløst gadeliv i København med hjemløshed, vodka, øl og hash. Hun prøvede også hårdere stoffer, men det fængede ikke rigtig. Hun levede i denne periode både på gaden, men havde i perioder også en lejlighed. Men at leve på gaden og bevæge sig i miljøerne omkring Christianshavns Torv, Christiania og Sundholm med fester, en øl i hånden og joints gjorde nok ikke livet lettere.

Lisa ser i dag tilbage på tiden på gaden med blandede følelser. For samtidig med alt det svære oplevede hun også en helt ny form for frihed, da hun i starten af 20'erne flyttede fra hjembyen Maniitsoq i Grønland til København. På gaden oplevede hun et stærkt sammenhold, hvor man kunne snakke med mennesker i alle aldre. Hun kan nogle gange godt mindes tilbage på tiden, hvor man samledes og alle havde hver deres historie og ofte med hvert sit at kæmpe med. Den nyfundne frihed handlede om at leve livet. Hun ville opleve en masse nyt og elskede på daværende tidspunkt også at gå i byen. At bo i København har været "én lang frihed", som hun beskriver det. Frihed fra de svære teenageår med ADHD og tabet af hendes mor. Hun ønskede at finde sig selv, sine grænser og sårbarheder.

En tryk opvækst på Grønland

Lisa er vokset op med plejeforældre, da hendes biologiske forældre ikke kunne tage sig af børnene. Hendes mor var dansker og hendes far grønlander. Lisa havde en dejlig opvækst med familien, deriblandt med hendes tvillingesøster. Hun har også en lillebror og storesøster, som hun dog ikke er vokset op med. Selvom opvæksten for det meste var virkelig god,

oplevede hun dog også flere nedture undervejs. Men hun nød specielt at de ofte var udendørs, specielt henover sommeren, hvor de ofte sejlede, tog til nogle hytter og fiskede. Når hendes far gik på rensdyr jagt, så hyggede de andre voksne og børnene sig med at fiske ved fjorden.

Udover skolen og det skønne liv i naturen dyrkede Lisa gennem mange år taekwondo og håndbold. Hun har således mange gode minder fra tiden på Grønland. Hun oplevede også at få masser af støtte fra hendes fars familie og specielt fra moderen, der desværre gik hen og døde da Lisa var 13 år gammel. Det var virkelig hårdt for de to teenagepiger at miste deres mor. Hun beskriver det som hendes største tab nogensinde, for det var hende der tog dem til sig og elskede dem.

Lisa og familien besøgte løbende den danske familie (bedsteforældrene) i Aalborg. I disse perioder gik Lisa i skole i byen, men modtog i en periode også hjemmeundervisning, som dog var ret så udfordrende, da hun havde svært ved at sidde stille. Baggrunden herfor skyldes hendes ADHD-diagnose, som hun dog først blev udrettet for som voksen. De kom også til Aalborg i den periode, hvor hendes mor fik behandlinger på et dansk hospital.

Lisa blev i 9-klasse smidt ud af skolen, da hun ikke passede sin skolegang. Det var langt sjovere (og lettere) at være sammen med ældre venner i den periode. Hun formåede dog på et senere tidspunkt at få afsluttet 10-klasse på en aftenskole.

Som 16-17-årige kom Lisa i pleje hos en plejemor, da hendes far havde svært ved at tackle de to unge teenagere. Da hun fyldte 18 år fik hun en lejlighed i Maniitsoq og kom i lære på George Stage. Hun arbejdede efterfølgende på flere forskel-

lige skibe, deriblandt trawlere og kystskibet M/S Sarfaq Ittuk. Lisa har været med når de fiskede i Østgrønland og landede fangsten i Island. På trawleren var hun nede på fabrikken (fabriksdækket, hvor hun sorterede fisk), var messepige (køkken og servitriceassistent) og kok. Hun har sejlet fra Sydgrønland til Nordgrønland, i perioder af fire ugers varighed.

Når hun endelig havde fri og var hjemme i Maniitsoq, festede hun ofte med hendes daværende kæreste. Men forholdet sluttede, da Lisa samtidig gik og kæmpede med hendes adfærd, specielt når hun drak. På et tidspunkt havde hun heller ikke rigtig lyst til at tage hjem, så hun valgte i stedet, sammen med to kammerater, at tage til København. I storbyen oplevede hun en helt ny følelse af frihed. Da hun efter ankomsten samtidig fik en ny kæreste, endte hun med at blive i Danmark.

Hjemløshed og det rodøse gadeliv

Livet i København endte for Lisa med fest og ballade, især om sommeren. Hendes forbrug af øl, vodka og hash endte samtidig med at tage overhånd. Nok fordi hun var blevet rebelsk og ligeglad. Det bundede nok i hendes mors død, som hun følte var dybt uretfærdig. Hun prøvede samtidig at dulme de svære tanker, så hun kunne være i sig selv. For det var ret så kaotisk af være i. Hun tænkte på daværende tidspunkt ofte ikke før hun talte. Hendes adfærd var højtrøstende og hun kunne blive voldsomt provokeret, hvis der var noget hun ikke brød sig om. Hun havde fået opbygget en stærk facade, for at kunne passe bedst muligt på sig selv.

Mange venner er undervejs gået bort af det hårde gadeliv. På et tidspunkt blev det sådan: "Enten skal jeg holde ud (kunne være i det) eller kæmpe for noget bedre." Lisa kunne samtidig godt mærke, at der

var noget der gik hende på. Hendes oplevelse af frihed bestod nok også i, at hun bare gav los. Der var ikke nogen der skulle sige noget til hende dengang. Det hele var sådan lidt "tjuhej agtigt". Men det tog jo fuldstændig overhånd med alle festerne.

På et tidspunkt bliver Lisa smidt ud af den lejlighed hun boede i på Nørrebro, da hun tog hjemløse med sig hjem. Hun kom herefter på ungeherberget RG60 og flyttede senere sammen med en kæreste i Hvide Sande og en iransk kvinde på Nørrebro. Hun endte på et tidspunkt også på kvindeherberget på Sundholm.

Da snakken faldt på Sundholm fortalte Lisa følgende: "Sundholm er virkelig dødens gab. Det er ikke et sted for sarte sjæle. Jeg tror at man er mærket for livet, hvis man bor eller har boet dér. Man får en eller anden form for PTSD af de mange råb og skrig". Den dag i dag bryder Lisa sig ikke om råb og skrig, selvom hun selv har været en del af miljøet.

En bøn og et omvæltende væddemål

I februar 2018 fyldte Lisa 30 år, og blot nogle måneder senere fik hun nogle skelsættende oplevelser, der bevirkede, at hun begyndte at gå i en ny retning. I slutningen af maj måned mødte hun en ældre herre (Oluf Borremark), der som så mange gange før var en tur på Christianshavns Torv med kaffe, kakao og opmuntringer.

Oluf Borremark var i en årrække frivillig hos Kontaktcenter Klippen på indre Vesterbro og senere hos Street Care, inden han desværre gik bort i december 2021

Lisa fortæller: "Jeg husker tydeligt at jeg stod under kajakmanden på torvet. Jeg havde netop fortalt Oluf om min situation, at jeg ønskede at holde op med at drikke og komme videre med livet. Oluf lagde da

sin hånd på min skulder og bad en bøn for mig: Giv Lisa styrke til at holde op med at drikke. Giv hende styrke til at komme videre med sit liv, og pas godt på hende. I Jesus navn, Amen.”

Lisa har egentlig aldrig været særligt troende, men hun husker dog fortsat bønnen. Derudover tænkte hun: ”Det her skal jeg bare holde fast i og tage til mig.

Blot nogle få dage senere kom nogle hjemløse venner fra pladsen over til Lisa med et papir, hvorpå der stod, om hun ville være med i et væddemål om ikke at drikke i 14 dage. Lisa fortalte dem, at hun gerne vil være med. Lisa skrev under på papiret, søndag den 28. maj 2018. Med væddemålet var der noget på spil, hvilket nok passede fint ind med Lisas konkurrencegen. Hvis man f.eks. kom til at drikke, skulle man betale et specifikt beløb til kassen. Hun drak sin sidste øl dagen før til en koncert med ’Danser med Drengene’ på Nemoland på Christiania.

Der var nogle af de andre drenge, der havde væddet om, at hun ville være den første, der faldt i. Men hun var faktisk den eneste der klarede udfordringen og fortsat ikke rører alkohol, her otte år senere.

Lisa oplevede hele situationen omkring bønnen og væddemålet, som om, at der var en højere mening med det hele. Som om at der er noget større mellem himmel og jord. Hun er i øvrigt utrolig taknemlig for de venner der har støttet hende undervejs samt for Oluf og dem, der fik igangsat væddemålet.

Thomas der deltog i væddemålet fik i slutningen af 2025 en lejlighed i København efter 10+ år i hjemløshed. Han glæder sig til endelig at kunne lave sin egen mad. Street Care har netop velsignet ham med et nyt komfur, hvilket han er taknemlig for.

Lisas vej ud af hjemløshed

Lisa blev på et tidspunkt smidt ud fra Kvindeherberget på Sundholm. I den efterfølgende periode boede hun først hos en kæreste og derefter på herberget Hørhuset (Frelsens Hær) på Amager. Efter nogen tid på Hørhuset bliver hun dog ramt af stress og begyndte at få tics. Symptomerne var nok et resultat af længere tids pres fra det kaotiske og rodløse liv, hun havde levet.

Lisa fik efter flere års hjemløshed en lejlighed i København i 2020. Det var Hørhuset der hjalp hende med lejligheden, som hun i dag deler med hendes fireårige datter samtidig med at hun passer en HF-uddannelse.

Lisa oplever at hun i dag er et godt sted i livet, på trods af, at der fortsat er små udfordringer at arbejde med: ”Jeg er glad. Jeg har min datter, og jeg laver de ting jeg gerne vil”.

Frivillig hos Street Care

I foråret 2026 valgte Lisa at blive frivillig hos Street Care, da hun ønsker at række ud til kvinderne på Sundholm. Det er indtil videre blevet til flere hyggelige besøg og møder med kvinderne samt støtte til at købe nyt tøj og to virkelig hyggelige ture til Dyrehavsbakken med buffet, hestevognsture, spil og forlystelser.

En sidste opmuntring

Lisa ønsker at slutte af med at fortælle, at vi alle har en unik historie, som vi bør dele med nogen i vores omgangskreds. I forhold til at få ændret sin situation, er det en god ide at lave små realistiske mål. Lær at se frygten og misbruget i øjnene og opgiv aldrig håbet. For midt i det dybeste mørke, vil man altid kunne finde et lys!

Måske skal der blot endnu et væddemål eller en lille bøn til — hvem ved?

LISA BERTHELSEN

Blev hjemløs, men fandt håbet igen

Af Mie Brenshøj Hein

Det hele begyndte under corona-tiden, hvor det ikke var muligt at rejse til udlandet. Derfor tog min kæreste, min søn og jeg på ferie til Bornholm. På en cykeltur rundt på Bornholm blev jeg fuldstændig forelsket i øen. Jeg kunne se for mig, hvordan min søn kunne få en fantastisk opvækst dér, tæt på naturen og med masser af frihed.

Tanken om at flytte til Bornholm begyndte at vokse i mig. Jeg talte med min søns far, som sagde, at det var helt i orden, at jeg tog ham med derover. Planen var faktisk, at både min søns far og min daværende kæreste skulle flytte med til øen. Vi kom i kontakt med en tilflytterkonsulent, som vi talte med om vores drømme og om, hvad der ville være bedst for min søn. Min søns far mødte også konsulenten, så det hele virkede trygt og rigtigt.

Konsulenten henviste mig til en privat udlejer, som igen hjalp mig videre. Jeg kom til jobsamtale på Bornholm og fik arbejde. Samtidig fandt vi en lejlighed i Nexø. Aftalen var, at jeg kunne betale en del af indskuddet og resten senere, når jeg var kommet godt i gang med arbejdet.

Jeg flyttede til Bornholm med min søn. Han begyndte i børnehaven og skulle senere starte i skole i Aakirkeby. Jeg følte virkelig, at vi var landet det rigtige sted. Men pludselig ændrede alt sig. Udlejeren krævede nu hele indskuddet betalt med det samme. Det havde jeg ikke mulighed for. Jeg var lige startet på mit nye arbejde, og han vidste godt, hvad jeg tjente, da han forpagtede den kro, hvor jeg arbejdede. Jeg kontaktede kommunen for at få hjælp, men fik at vide, at de ikke kunne hjælpe. Jeg forsøgte også at køre en sag gennem LLO, men følte mig magtesløs. Jeg blev så

bekymret for min søn og vores situation, at jeg selv lavede en underretning. Børnehaven gjorde det samme. Alligevel skete der ikke noget, der kunne hjælpe os. Vi blev kaldt til møde på kommunen. Min søns far måtte tage til Bornholm for at deltage. Her fik vi at vide, at det bedste ville være, at han flyttede hjem til sin far. Ellers kunne kommunen vælge at tvangs-fjerne ham. Det var en af de hårdeste beslutninger i mit liv. Min søn flyttede således hjem til sin far, og jeg stod alene tilbage på Bornholm. Hjemløs.

Den næste måned levede jeg uden et hjem. Det var en tid præget af usikkerhed, frygt og ensomhed. Midt i alt det oplevede jeg dog også en enorm omsorg fra mennesker omkring mig. De eneste, der virkelig hjalp mig i den periode, var Nexø Frikirke og Rønne Vineyard. Nogle fra menigheden opbevarede mine ting, mens andre åbnede deres hjem for mig. Jeg sov på en sofa og lånte værelser, hvor jeg kunne. Der blev også bedt for mig, og jeg blev båret af andres kærlighed, da jeg ikke længere selv havde kræfterne.

Efter noget tid lykkedes det mig at købe et lille hus til 41.000 kroner, og jeg fandt arbejde igen. Men mit største ønske var at komme tættere på min søn, som nu boede på Sjælland. Jeg fik tilbudt flere boliger og søgte om hjælp til indskuddet. Men endnu en gang fik jeg afslag, fordi boligerne ikke var almene boliger. Jeg stod igen på kanten af hjemløshed.

På daværende tidspunkt lavede jeg mad til en 50-års fødselsdag. Her mødte jeg en mand, jeg aldrig havde mødt før. Han var gadepræst og fra Sverige. På grund af sproget måtte en anden hjælpe med at oversætte. Han sagde noget, jeg aldrig har glemt: "Gud er ikke færdig med dig. Han er kun lige begyndt."

Da jeg kom til Sjælland, fik jeg lov til at bo hos nogle nære venner. Jeg skulle registreres på deres adresse, og kommunen kom endda ud for at kontrollere, at jeg faktisk boede der. Samtidig blev jeg ramt af galdesten. At være syg, hjemløs og væk fra sit barn på samme tid var næsten ubærligt. Efterhånden fik jeg hjælp gennem Social Indgang. Da min kontanthjælp blev godkendt, tilbød Ballerup Kommune mig et værelse på et hotel, hvor kommunen betalte halvdelen af udgiften. Jeg nåede at være hjemløs i tre måneder. Det var tre måneder, som forandrede mig for altid.

Jeg så kun min søn hver anden lørdag. Jeg kunne hente ham klokken 9 om morgenen og skulle aflevere ham igen klokken 15.

For at komme på akutboliglisten skulle min søns sagsbehandler sende nogle oplysninger. Det tog næsten tre måneder. Endnu en gang oplevede jeg, at systemet svigtede mig. Men endnu en gang oplevede jeg også, at mennesker greb mig. Jeg fandt ud af, hvem mine sande venner var. Jeg oplevede også at Gud var nærmest, da livet gjorde allermest ondt.

Efter mange kampe bor jeg i dag i en dejlig lejlighed i Ballerup. Jeg er dybt taknemmelig for alle de mennesker, der hjalp mig, gav mig husly og stod ved min side, da jeg havde mest brug for det.

Jeg har gennem de sidste par år også været frivillig hos Street Care, da jeg brænder for at være dér for hjemløse og andre udsatte, da jeg ved hvordan det føles at miste fodfæstet. Jeg har fået en dyb respekt og forståelse for mennesker, der lever på kanten af samfundet.

På et tidspunkt mødte jeg en mand, der sad og solgte Hus Forbi. Han gjorde et stort indtryk på mig. Han fortalte om et liv med hårde stoffer og druk, og viste mig arrene fra dengang, han havde taget heroin. Jeg spurgte ham: "Hvis nu Gud eksisterede, hvad skulle Han så gøre for dig?" Hans svar var, at han ønskede, at alle mennesker havde det godt og havde det godt med hinanden. Jeg blev overrasket over hans svar. Tænk, at en mand, som nærmest ingenting havde, ønskede sådan noget for andre. Efter en bøn, hvilken han var glad for, gav han mig et kæmpe kram.

Jeg mødte på et tidspunkt også en kvinde, som var meget ked af det, fordi der var nogle mennesker, der ikke brød sig om hende. Hun fortalte mig, at hun ikke længere havde lyst til at leve. Jeg snakkede lidt med hende, og på et tidspunkt tog hun min hånd og lagde den ind til sit hjerte, så jeg kunne mærke det. Hun blev påvirket af samtalen og ville efterfølgende ikke have mere øl. Hun græd nu af glæde, fordi hun følte sig set og hørt. Jeg fik et kæmpe kram og en følelse af, at jeg havde hjulpet hende.

Jeg kunne fortælle mange historier fra gaden, men dette er nogle af dem, jeg husker tydeligst, og som har sat spor hos mig.

Når jeg kommer hjem efter en tur på gaden, sker det altid med stor glæde i hjertet. Jeg tror, at Gud har kaldet mig til netop dette. Hvis min støtte og omsorg på gaden og min personlige historie kan give håb til bare ét menneske, er det det hele værd.

Oplevelser fra arbejdet

af Allan Frederiksen

De sidste mange måneder har på forskellig vis været travle, triste og opmuntrende på samme tid. For samtidig med at vi i det daglige møder en masse behov og hjælper flere på vej, så oplever vi desværre også, at unge venner pludselig går bort, da de af forskellige årsager vælger at tage deres eget liv. Det er så trist når mennesker tager en sådan beslutning, for der findes da både god rådgivning og professionel hjælp, hvis man har brug for at overkomme dystre livsmønstre og/eller mørke tanker. En af mulighederne er at kontakte Livslinien på **tlf. 70 201 201**

En anden mulighed er at forstå, at livet ikke behøver at være én lang fest i storbyen. Det er muligt at tage et opgør med rusmidlerne og finde den rette type dag-, døgn-, eller traumebehandling. Det er vel også muligt at overkomme de sværeste/mørkeste tanker og flytte til en tryk lejlighed langt væk fra storbyens jag og larm? Det er skam helt ok at kede sig (lær det!) eller at kigge på fugle, ik? For livet har da så meget andet at byde på, som man blot skal tilvænne sig. Tro på dig selv!

Street Care vil aldrig glemme Juliane, Sikki, Else og Kikivik, og ja, andre gode venner, der er gået bort gennem det sidste års tid. ♥

VI GLÆDER OS TIL:

- At invitere venner med til koncert i Det Kongelige Teater, Gamle scene for at opleve Grønlands store stemme, Rasmus Lyberth der fylder 75 år - **Søndag den 6. September, kl. 19.30**
- At invitere venner med på en fisketur på Øresund
- At kunne støtte flere udsatte til at tage de første spæde skridt mod et sundere og gladere liv, uden hjemløshed, rusmidler og kriminalitet

Street Cares fokus er at møde dagligdagens store som små udfordringer. Vi henviser gerne til herberg og døgnbehandling og hjælper også gerne tidligere hjemløse med møbler og hvidevarer, hvis muligt. Vi tilbyder også kørsel til/fra møder på Jobcentret og tilbyder bisidder støtte.

I starten af året hjalp vi flere hjemløse væk fra gaden og ind på forskellige herberg. I løbet af foråret har vi hjulpet et par med at komme på et tredje herberg. Vi har fortsat tre forskellige personer, vi løbende ringer til herberger for, for på denne vis, at hjælpe dem ud af hjemløshed.

Christianshavns Torv
Allan (th.) står med en god ven

Gennem de sidste par måneder har vi hjulpet en ven, der opholder sig udenfor landets grænser. Han havde mistet sit hævekort og måtte således have hjælp til at modtage penge til huslejen gennem en online tjeneste. Vi har også løbende hjulpet med madvarer, givet en sofa til en ven og telefoner til hjemløse og besøgt andre venner på bosteder og privat, mm.

Kanalarundfart 2026
Vi besøgte også den lokale pølsevogn og spiste vaffelis

STREET CARE HAR BRUG FOR STØTTEMEDLEMMER

Street Care er en Selvejende Institution (Non-profit) med bestyrelse og vedtægter. Foreningen blev stiftet torsdag den 3. september 2020.

Street Care har behov for økonomisk støtte for fortsat at kunne række ud til nogle af samfundets mest udsatte. Vi støtter og hjælper hjemløse, mennesker med psykiske udfordringer og med misbrug, mm. Din støtte kan være med til at vi kan fortsætte arbejdet og ikke mindst udvikle indsatsen.

Ved at give en gave på min. **200 kr.** kan du være med til at sikre, at Street Care også fremadrettet kan tilbyde fradrag på gaver givet til arbejdet.

En gave på 200 kr. gør en forskel:

- Vi kan velsigne og hjælpe hjemløse med mad, drikke og vigtige fornødenheder
- Vi kan køre/ledsage udsatte til møder og hjælpe på vej mod et sundere liv
- Vi kan hjælpe økonomisk trængte personer med dagligvarer og møbler, mm.
- Vi kan invitere med på ture/aktiviteter

Du kan også vælge at blive fast støttemedlem ved at overføre en gave på månedlig basis (et valgfrit beløb). Scan QR koden. Din støtte vil sikre os en mere stabil økonomi samt et bedre grundlag til at kunne udvikle arbejdet.

STØTTE MULIGHEDER:

MobilePay 50 9000

Bank 3409 -13091528

<https://streetcare.dk/stoet/>

Tusind tak

Carouline Filippa Olsen

Elev, Efterskolen Alterna

Gennem en længere periode i 2026 og mange onsdage har en gruppe af os elever fra efterskolen Alterna været med som frivillige hos Street Care. Vi har alle lært en masse, og fundet ud af, at verden nogle gange bare har brug for lidt ekstra næstekærlighed. Ikke bedrevenlighed eller en lang prædiken, men blot at man gør noget godt for andre mennesker.

Jeg har virkelig nydt at være med, uddele sandwiches, kaffe og kakao, og møde mennesker med et smil. Det at kunne gøre en forskel har virkelig sat præg på den måde jeg nu ser på verden. Ikke en verden, hvor jeg blot står og kigger på, men én, hvor jeg kan gøre en forskel.

Jeg vil her dele en speciel oplevelse jeg havde en dag hvor jeg og en af mine veninder fra Alterna var med Street Care på Christianshavn Torv. Den dag mødte vi en skøn dame, som havde et helt særligt talent - at spille på mundharmonika. Hun optrådte nærmest for os, og gav os også en hyggelig dans, men også et håb. For selvom hun stod i en svær situation, som "hjemløs" (hun bor på et herberg), og uden alverdens materielle ting, som man jo ofte tænker på, så havde hun et stort smil på læben. Hun gjorde således godt med hvad hun havde. Vi gik selv derfra med et stort smil på vores læber.

Men det overraskede mig virkelig, for jeg troede vitterligt på, at dem vi mødte på gaden, udover at være udfordrede og måske hjemløse, at de næppe havde overskud til at kunne give noget, men det har langt fra været virkeligheden. Så gennem Street Cares arbejde har jeg lært, at når man vælger at give, så modtager man altså også, og det vil jeg nok altid huske på.

Carouline ses til venstre

STØT STREET CARES ARBEJDE OG VIND FLOTTE PRÆMIER

Deltag i Street Cares lotteri og vind flotte gavekort og præmier. Alle, der støtter vores arbejde med minimum 200 kr., deltager i lodtrækningen. Lotteriet kører fra den 1. juli og frem til onsdag den 30. september 2026, hvorefter lodtrækningen finder sted og vindere bliver offentliggjort.

Du kan vinde et gavekort til Norrlyst koncernen, brunch hos B&W (Bings) på Vesterbro i København og til Magasin. Flere spændende præmier og yderligere info offentliggøres i løbet af sommeren på: **www.streetcare.dk** og Facebook.

NORRLYST RESTAURANTER
Gavekort på 1200 kr.

NY STREET CARE PODCAST

'Indefra - Livet på kanten'

Har du hørt, at Street Care er i gang med at få produceret en splinter ny podcast-serie på 14 episoder? En podcast der produceres af Matti Jørgensen (Skyfrit Media) i et samarbejde med Street Care. Podcasten vil formidle personlige historier, drømme og udfordringer fra mennesker, som Street Care møder i det daglige arbejde.

Første afsnit er allerede tilgængeligt og kan høres på flg. streamingtjenester: Podimo, Apple Podcast og Spotify.

Find podcasten: 'Indefra - Livet på kanten', og lyt til episoden "Hjemløshed — Livet på bænken" med Philip. Vi håber meget at du vil gøre podcasten til din nye foretrukne sociale podcast.

Tusind tak til:

Lemvig-Müller Fonden
Merkur Fonden

STØT STREET CARE I DAG

MobilePay: 50 9000

Bank: 3409 - 13091528

Støt online: www.streetcare.dk

- ved ovf, nævn evt. gerne dit tlf.- og CPR nr.

